Конгрес Українських Націоналістів

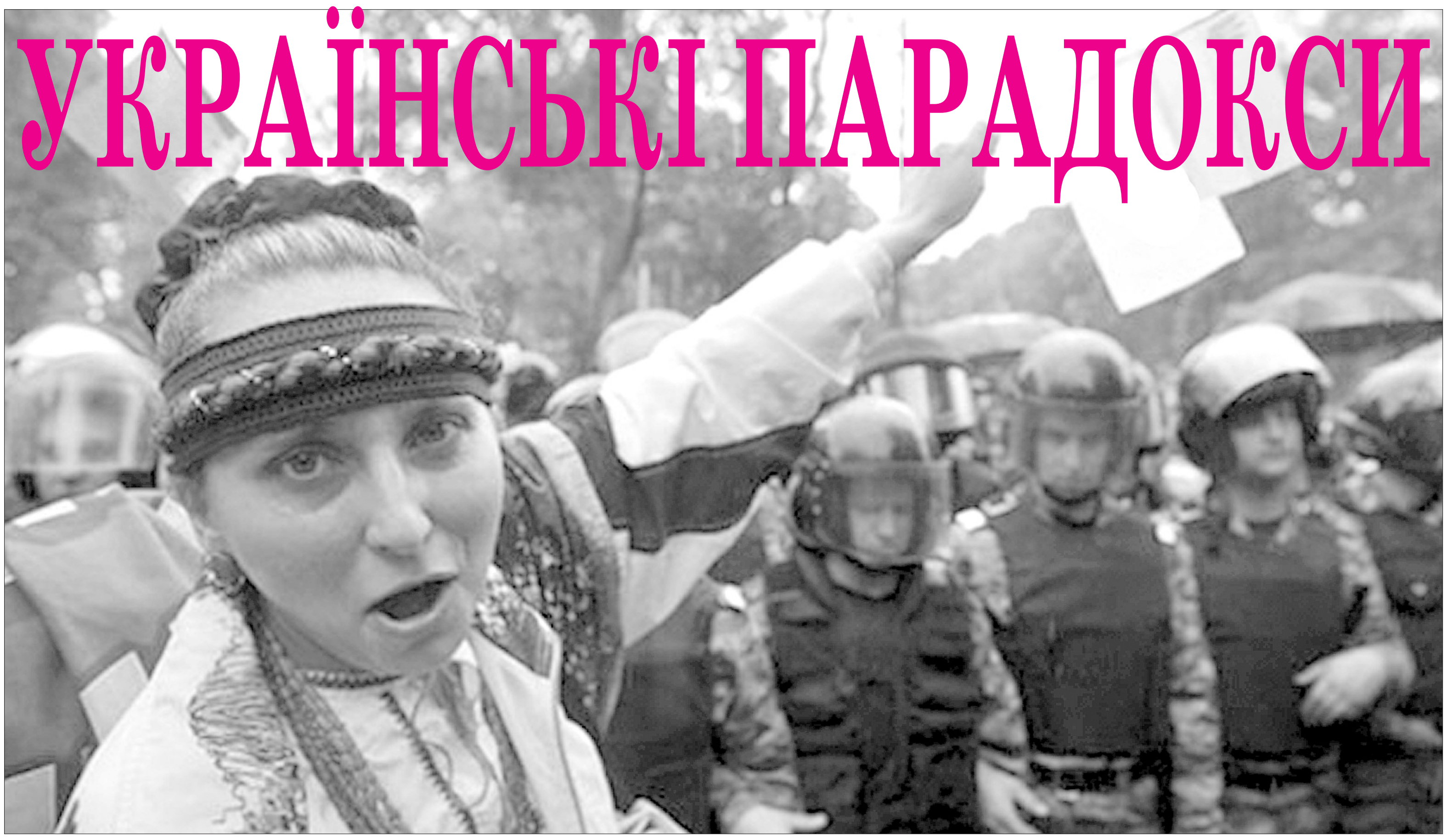
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 листопада 2010 року № 42 (362)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНСЬКІ ПАРАДОКСИ

Харитина БОСА

Перечитуючи збірку праць Сергія Єфремова (1876–1939 рр.) "Шевченкознавчі студії", ніяк не могла позбутися думки, що автор пише про наш час. Особливо це видно, коли розглядає знаменитий лист Шевченка "І мертвим і живим і ненарожденним землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє посланіє". Наведу кілька цитат, які цілковито співвідносяться з нашим сьогоденням.

"На Україні появились дві нації – мужицька й панська, порізнені глибоким провалллям соціального панування та економічної експлуатації". Чи не йде тут мова про тих кілька відсотків заможних, які сьогодні купаються в багатстві, а десятки й десятки мільйонів перебувають за межею бідності? Крім того, оті кілька відсотків ще й не визнають мови та культури мільйонів.

"Великі ідеали волі та братерства, здобуті на "чужому полі", у себе вдома мирненько вживались з кріпацтвом, з гнітом, з самими дикими проявами розгнузданого поневолення простих людей". "Навіть культура та освіта, здобуті коштом "братів незрячих, гречкосіїв", вносили здебільшого тільки гіршу рафіновану розпусту між вищі класи, бо все глибше викопували провалля нерівності між ними та народом і дали підстави дивитись на кріпаків, як на нижчу породу людей – якусь робочу худобу. Не вважаючи на весь блиск європеїзму, перейнятого по чужих країнах, на всі гуманні слова, на показну сентиментальність, під виглядженим поверхом сиділи "цивілізовані дикарі", що ніякої мерзоти не цурались, аби тільки власну пиху задовільнити".

Закінчення на 2-й стор.

ВИБОРИ-2010

ПЕРШІ РЕЗУЛЬТАТИ

За попередніми результатами, мером м.Стрия обраний Роман Шрамов'ят, мером м.Добромиля – Михайло Матіяш.

31 жовтня в Україні відбулись вибори до місцевих органів влади.

На час завершення роботи над цим числом газети ще велися підрахунки голосів, відтак детальніше про результати виборів, насамперед за участи представників Конгресу Українських Націоналістів, читайте в наступному числі "Нації і держави".

Однак перші повідомлення уже надходять. За попередніми результатами, мером міста Стрия, що на Львівщині, обраний член Конгресу Українських Націоналістів Роман Шрамов'ят. Мером міста Добромиля Львівської області виборці обрали також конгресівця Михайла Матіяша.

Залишилося дочекатися офіційних результатів. Наразі ж поздоровляємо Р.Шрамов'ята і М.Матіяша з успіхом і зичимо невтомности на ниві розбудови Української держави і служіння людям.

ЧИН І ЧЕСТЬ

"ВІД ВТЕЧІ ВІДМОВЛЯЮСЬ. КРАЙ НЕ ЗАЛИШУ"

Геннадій БУРНАШОВ

Під час розгулу сталінських репресій провідник ОУН Степан Бандера перебував в еміграції. Хвилюючись за долю свого батька – отця Андрія Бандери та сестер, він запропонував їм переїхати за кордон, але Великий Богомолець різко заперечив: "Від втечі відмовляюсь. Край не залишу".

Енкаведисти після так званого "золотого вересня" репресували українське населення Галичини та вивозили його до Сибіру. "З приходом совєтів моя донька Оксана приготувала для мене теплі речі. Я сьогодні готовий на все. Насильна смерть від большевицької кулі або від катувань лише прискорить мою зустріч з Богом", – говорив тоді Андрій Бандера своєму товаришу отцю Марку Дирді.

Заарештувала радянська влада батька Степана Бандери 23 травня 1941 року за звинуваченням у переховуванні повстанця Д.Стефанишина. Після арешту Андрій Бандера одразу отримав свій зеківський номер – 61112. Зі Станіслава його етапували до Києва. Там з'явилось нове звинувачення – він є батьком керівника краківського центру ОУН Степана Бандери.

Ознайомившись з публікаціями Івано-Франківського журналіста Ярослава Орната про родину Бандерів, беру у нього інтерв'ю:

– Пане Ярославе, Ваші матеріали про отця А.Бандеру та його родину друкувались ще тоді, коли країною правила компартія. Це були небезпечні часи. Що Вас спонукало до цього сміливого кроку?

– Одного разу до мене потелефонував тодішній прокурор Івано-Франківської області та запросив до себе. Яким же було моє здивування, коли він подав мені судову справу отця Андрія Бандери! В моїй голові одразу зароїлись думки, зародилось бажання вивчити справу та надати їй розголосу. І ось 1991 року в газеті "Галичина" була опублікована моя перша стаття "Скажіть людям правду". На неї відгукнулись багато читачів, які просили більше розповісти про родину Бандерів. І тут знову на допомогу прийшов прокурор. Цього разу я взяв з собою фоторепортера, який "наклацав" чимало цікавого. Наприклад, з протоколів допиту Андрія Бандери ми пізнаємо, що на запитання чекістів: яких політичних поглядів він дотримується, Бандера чітко відповідає, що я – український націоналіст. На запитання, скільки маєте дітей, говорить, що у мене їх семеро: Степан, Василь, Богдан, Олександр, Володимира, Марта, Оксана. З протоколу допиту виявляється, що членами ОУН були Степан, Василь, Богдан та Марта. Далі у протоколі допиту йдеться про діяльність кожного з них у рядах ОУН. 8 липня 1941 року військовий трибунал у Києві поспішно виніс вирок А.Бандері – смертну кару. У рішенні трибуналу, в якому головував такий собі Яковченко, було зафіксовано, що Бандера може оскаржити його протягом п'яти днів. Однак Великого Богомольця було розстріляно вже через два дні.

8 лютого 1992 року Генеральна Прокуратура України прийняла рішення про реабілітацію Андрія Бандери. Судова справа № 61112 перебуває в архіві Служби безпеки. Такий порядок. А мені хотілося, щоб лежала вона в музеї на видному місці, щоб люди мали до неї доступ. У цій справі, як у краплині роси, відбилась трагічна доля українців Галичини середини XX століття.

м. Івано-Франківськ

42

4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЗНАТИ ПРАВДУ ІСТОРІЇ

ГРОМАДСЬКИЙ ІНСТИТУТ ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ

вирішила створити Київська міська організація Всеукраїнського товариства "Меморіал " імені Василя Стуса

Марія БАЗЕЛЮК

Таке рішення ухвалено звітно-виборною конференцією Київського "Меморіалу", яка відбулася 23 жовтня. Ініціативу меморіалівців підтримали понад 40 політичних партій та громадських організацій, зокрема, партія "Наша Україна ", УРП, ВО "Свобода ", УРП "Собор ", ОУН(б) і ОУН(м), Конгрес Українських Націоналістів, Народний Рух України, Асоціація дослідників Голодомору в Україні, Союз Українок, Всеукраїнське товариство "Просвіта", фундація ім.Ольжича, Всеукраїнське об'єднання ветеранів, а також понад 30 народних депутатів, серед яких З.Шкутяк, Л.Григорович, П.Мовчан, Я.Кендзьор, В.Кириленко, А.Парубій, О.Доній, Ю.Кармазін, Р.Князевич, С.Давимука, А.Павловський, І.Заєць та інші.

Громадський інститут історичної пам'яті створюється як альтернативний Українському інституту національної пам'яті, який новітня влада підпорядкувала комуністам, як ще раніше вчинила з Державним комітетом архівів України.

– Чи можуть комуністи, члени партії, яка здійснювала геноцид українського нації, об'єктивно висвітлювати злочини своєї партії? Звісно, ні, – говорить голова Київської міської організації Товариства "Меморіал" Роман Круцик. – Нинішня влада та її державні інституції згорнули процеси дослідження правдивої історії України. Мало того, вони фальшують її на догоду Кремлю. Першим антиукраїнським ідеологічним випадом нової влади стала провокативна фотовиставка "Волинська різня: польські і єврейські жертви ОУН-УПА", яка відбулася в квітні цього року в Українському домі й була організована народним депутатом від Партії регіонів Вадимом Колесніченком. Світлини із зображенням насильств над людьми подавалися як злочини УПА, в той час коли насправді це були злочини нацистів, НКВС і польських шовіністів проти українців. А ще переписування під егідою україноненависника Д.Табачника підручників, у яких нівелюється національно-визвольна боротьба українського народу, заперечується Голодомор як геноцид української нації, вилучаються згадки про бій під Крутами, Помаранчеву революцію.

"Для об'єднання зусиль споріднених державницьких організацій і партій , – зазначено в заяві "Меморіалу", – з метою подальшого дослідження та поширення правдивої історії України, подолання наслідків колоніального тоталітаризму вирішено створити Громадський інститут історичної пам'яті". Про готовність співпрацювати з ним уже заявив Віктор Ющенко, який взяв участь у роботі конференції в ранзі керівника нещодавно зареєстрованої громадської організації "Інститут Президента Віктора Ющенка"Стратегічні ініціативи"". Ідею створення Громадського інституту історичної пам'яті підтримали у своїх промовах на конференції відомі політики і громадські діячі Левко Лук'яненко, Василь Овсієнко і Лесь Танюк.

Звітно-виборна конференція знову обрала головою Київської міської організації Товариства "Меморіал" Романа Круцика, високо оцінивши його діяльність на цьому посту, а також ухвалила заяву "Про політичну ситуацію в Україні".

УКРАЇНСЬКІ ПАРАДОКСИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У теперішній своїй державі українці, яких топчуть у болото усі, кому не лінькі, набули статусу нилих і є найбільш уярмленою нацією серед тих, що населяють Україну. Вони позбавлені мови, праці, культури, освіти, духовності. А інтелектуальний рівень можновладців-неукраїнців такий низький, що не піддається визначенню. Про це свідчить їхня щоденна поведінка.

"Денаціоналізація раз у раз в парі з тим, що один російський письменник влучно назвав "опустошением сознания". А спустошена свідомість – це широке й вільне поле для всіляких впливів, насамперед для панування моди, невільницького копіювання її та переймання. Прихиляючись до пануючої народності, українці те спустошення свідомості довели до такої міри, що поробились "Іванами, не пам'ятаючими рабства" і тільки те й робили, що хилились та бились об чужі одвірки, маючи себе то за здорових поляків, то за істінно русскіх".

"Слов'янофільство з його безпідставними мріями про якусь всеслов'янську націю дуже припало їм до душі, бо ніби виправдовувало їхнє зрадництво й моральну порожнечу, що стало наслідком спустошення свідомости". А це неначе мовиться про теперішніх академіків-політиків, які наперекір істині вважають тільки себе єдиними у світі слов'янами. "Старе зрадництво існує тепер в нових формах – всілякі політичні програми з тією централістичною закваскою, що не надає ніякої ваги національним окремішностям".

Здається, що стан суспільства та рівень суспільної свідомости українців у XXI столітті, хоч як це парадоксально, залишається в основному таким, як і на початку XX століття. Тоді Україна була російською колонією, а тепер при владі в незалежній державі колоніальна адміністрація. Московський двоголовий орел ще й досі продовжує міцно утримувати Україну у своїх пазурях. Стає моторошно від того, що через відсутність національної свідомости у більшости громадян держава може просто зникнути.

Харитина БОСА
м. Чернівці

ПРЕЦЕДЕНТ

У Києві в приміщенні так званого інституту країн СНД 28 жовтня зібралось збіговисько одіозних російських шовіністів та їхнього хохляцького охвістя, метою якого було ще раз спробувати зафляцкати героїчну постать Провідника Степана Бандери своїми побрехеньками. Керував процесом, як завжди, "старший брат" в образі добре відомого українофоба, прибульця з Росії Корнілова. Близько півтора десятка запрошених на збіговисько справно вправнялись у добірному марнослів'ї та змагались між собою, хто ж найболючіше поцілить по Бандері та Україні загалом. В якості журналістів подивитись на цей шабаш прийшли й українські націоналісти, які згодом втрутились у дійство та не на жарт наполохали шовіністів. Зокрема, на заході був присутній і кореспондент "Н і Д" Володимир Манько. "Я просто намагався запитати, а хто фінансує цей інститут СНД, за чий кошт, так би мовити, бенкет, але відповіді не отримав", – говорить він. "Крім того, в мене була ціла низка інших запитань, задати які я не встиг, бо нажахані присутністю націоналістів шовіністи викликали охорону, яка попросила нас покинути зал. Так і завершилась для нас ця пресуха. Хай заброди затямлять, що спокою в Україні їм не буде!" – наголосив Володимир Манько.

ЧЕМОДАН – ВОКЗАЛ – РОСІЯ!

Прес-служба КМО КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДУМКА МЕШКАНЦЯ ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

На карті нашої країни є багато міст-музеїв, назви яких пов'язують з відомими історичними подіями. До таких міст належить і Переяслав-Хмельницький. Але пишатись подією, яка відбулась тут, підстав немає, бо це сумнозвісна Переяславська рада. Це місто-музей є заповідником українського гріхопадіння. Це музей так званого "братання" з московитами, від хижих обіймів яких не можемо випручатись і по сьогодні. Місто Переяслав-Хмельницький уособлює цілу епоху порабування України Росією. Скрушно, але досі на центральній площі міста бовваніє монумент, на якому викарбувано "навіки разом з російським народом". Цей пам'ятник символізує наше незнищенне внутрішнє рабство та байдужість. Хай там що, але свою думку закінчу на оптимістичній ноті у віршованій формі.

Відродилась Україна
І по волі Божій
Пута вічнії порвала
Рабства і неволі.

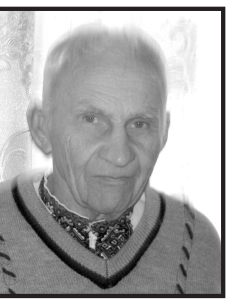
І постала незалежна
У світі країна.
Мати східного
слов'янства –
Вільна Україна.

Вже ніколи Україна
Не буде рабою
У полоні інородців,
Держави чужої.

Микола ВІЩЕНКО
м. Переяслав-Хмельницький

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМА

27 жовтня відійшов у вічність український патріот, вояк УПА, член КУН Яків Бойчук.

Він народився 7 грудня 1923 року в селі Крилос на Івано-Франківщині. Батьки виховали Якова в любові до рідної землі, прищепили християнські цінності, повагу і шану до нації. Коли настав складний для України час, – вступив до ОУН, склав посвяту і зі зброєю в руках захищав рідну землю від червоного комунізму і коричневого фашизму. Совіти схопили і засудили його 1946 року. Відбував покарання до 1956 року. Ще 5 років залишався без громадянських прав. У Казахстані відмічався в комендатурі.

Познайомився з Ярославою, одружилися, народили двійко діток Галину і Володимира. Повернутися в рідні місця не дозволили, але односельчани Воробчаки, які вже були в Криму, допомогли купити будинок в селі Лівадках, поблизу Сімферополя. Тут і пройшли останні роки його життя.

Вічна пам'ять славному сину України Якову Бойчуку і його побратимам по зброї.

Провід Кримської організації КУН, побратими, друзі.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЧИ МОЖНА ЗАБОРОНИТИ НАЦІОНАЛІЗМ?

Петро МАСЛЯК

Нещодавно на дисплеї мого лептопу промайнуло типове російське угро-фінського походження вилицювате обличчя якогось депутата, звичайно ж "народного" "с какойто неукраинской фамилией", який заявив, що він подає на розгляд Верховної Ради проект закону про заборону націоналізму. В своїй останній статті "Маразм застою в Україні", опублікованій у мережі Інтернету, я наводив приклади того характерного для нинішньої України явища, яке за часів Брежнєва в СРСР народ дуже влучно називав "маразм крепчал". Так, так. Саме так. Неграмотність і некомпетентність в усьому зашкалює за все донині можливе. Зараз не скажу, хто з відомих американських президентів сказав, що влада, яка сьогодні приймає і оприлюднює власне рішення, а завтра його скасовує, абсолютно маразматична. Коли пан Табачник сьогодні приймає рішення про грошові побори зі студентів і його оприлюднює на всю країну, а назавтра його скасовує, знову ж таки публічно, то саме він підпадає під це визначення американського президента. Абсолютно неграмотні дії і висловлювання, некомпетентність набувають у нас тотального характеру. Ну хоча б уже президент наказав своїм дурням взагалі не розкривати рота, щоб вони не ганьбили і себе, і свою коаліцію.

То чи можна хоча б у принципі заборонити націоналізм? Для того, щоб компетентно відповісти на це запитання, треба розібратися у тому, до яких груп явищ він належить. Чи є націоналізм глибинною сутністю людини як біологічного і соціального організму? Якщо відповідь ствердна, то викорінити його, поки існує хоча б одна людина, неможливо. Чому впродовж усього XX століття тисячі українців розстрілювали, а вони співали в очі вбивцям український національний гімн і кричали "Слава Україні"? Чому обв'язані вибухівкою чеченські, дагестанські, карачаївські, інгушські, балкарські та інші дівчата і хлопці підривають себе серед натовпу російських солдатів саме в наші дні? Чому курди сотні років воюють за незалежність своєї держави? Чому євреї в Ізраїлі десятками років успішно виживають у пустелі в абсолютно ворожому середовищі? Таких "чому?" сотні і тисячі, але на всіх їх є лише одна відповідь: націоналізм.

Він дійсно є внутрішньо притаманний кожній психічно здоровій людині і ґрунтується на усвідомленій чи неусвідомленій (підкірковій) думці індивідуума, що він є центром власного мікрокосму, що він кращий за інших, що такими ж є його діти, його мова, його нація, його країна. Я ще раз повторюю для "особливо нєпонятлівих", що націоналізм глибоко сидить в кожній людині від народження. Він може бути прихований від неї самої, але викорінити його не можна, доки ця людина живе. Це аксіома.

В тому ж повідомленні наводяться слова "народного" депутата, не знаю який народ він там презентує, що він і його партія є інтернаціоналістами. А це вже, шановний, відверта брехня "для дурних". Інтернаціоналізм є такою ж утопією і обманом, як і комунізм. Якщо людина відрікається від українського націоналізму, то це означає лише те, що вона є неукраїнським націоналістом, тобто націоналістом російським, єврейським, татарським, грецьким чи бозна ще яким. Любити інших більше за себе не притаманно людині від народження. Так само їй не притаманно любити інші нації більше за свою. Це закон природи, і тут ніякі невігласи нічого не вдіють. Так само для людини не притаманно відмовлятися від свого (приватної власності) задля якогось привиду комунізму, вигаданого сатаністом Марксом.

Боротьба правлячої коаліції, яка маразматично складається з капіталістів-олігархів і "комуністів", з українським націоналізмом абсолютно безперспективна і божевільна.

Найкращі мислителі сучасності Роберт Гартшорн, Пітер Тейлор, а за ними і всі інші політологи, соціологи і геополітики в один голос заявляють у своїх творах, що головним чинником розвитку держав у XXI столітті буде націоналізм. Це об'єктивно (незалежно від волі людей) пов'язано з тим, що розвиток держави нині вже не може бути забезпечений одним державним апаратом, хоч яким би організованим і ефективним він був. Його можна досягти лише за рахунок державної ідеї, яка і є націоналізмом й існує в чуттєвій сфері населення певної країни. Збудувати задекларовану "нову країну" без українського націоналізму неможливо.

ХОЛУЙСТВО

ЗВИЧАЙНА ПІДЛІСТЬ

Микола БІЛИЙ, виборець

До яких пір буде безкарно діяти злочинна мафія в Україні? – виривається з душі запитання.

Певне, ніде більше в світі так виразно і неприховано, з відчуттям зухвалого нахабства та садизму у ставленні до корінної нації країни не демонструється хамство і підлість так званих народних депутатів, як тепер в Україні. Констатація видатного українського політолога Миколи Самборського того становища, що: "Сучасний парламентаризм витворює свого роду "спеціалістів" від політики, цілком відірваних від народного ґрунту. Партійні комітети стають "торгівельними бюрами", де можна купити-продати суспільний інтерес по вподобі. Це давно вже привело до скупчення в проводі партій різних неморальних суспільних покидьків, а самій політичній діяльності надало в народній опінії характеру несумлінного і своєкорисного гешефтмахерства" набрала в Україні форми і змісту постулату.

Ось приклад підтвердження цього.

Нардеп В.Колісніченко на двох сторінках газ. "Голос України" №185 від 05.10.10 (орган Верховної Ради України, а за М.Сціборським – орган 450-елементного скопища "різних неморальних суспільних покидьків", яких тепер самі ж нардепи пом'якшено називають "продажними тушками", хто ж, мовляв, не продасться, якщо гроші великі, а економіка ринкова; та все таки – неморальні суспільні покидьки, за класиком; за виключенням, звичайно, моральних елементів, яких виборцям тяжко вичислити) розпатякує про масу суперечностей і плутанини у низці різних законодавчих актів стосовно мови, та ніби щось там Рада Європи вимагає від України у зв'язку з цим. У тому, що збіговисько "різних неморальних суспільних покидьків" натворило масу суперечностей і плутанини в писаних ними законах, немає нічого дивного, так буде і далі, допоки народ – єдине джерело влади (за Конституцією) буде вибирати депутатів із списку запропонованих "торгівельними бюрами" неморальних суспільних покидьків (на подобу відповіді на запитання в тесті), а не висувати зі свого середовища моральних і професійних авторитетних діячів, які віддають своє життя боротьбі за українську Україну та служінню народові, і це проявилося у справах, а не в балаканині (такий критерій для висування в депутати повинен бути введений Законом).

Рада Європи ж не може вимагати від України нічогісінько, окрім моральної законності.

А така законність в царині мови морально виписана в Ст.10 Конституції України, де, на відміну від старозавітного "зуб за зуб", плекається гуманізм; бо у відповідь на тотальні заборони і лінгвоцид щодо української мови під час тривалої окупації України Московією, з запереченням існування навіть такого окремого народу, як український, та такої окремої мови, як українська, і винищенням різними прийомами геноциду захисників та й просто носіїв цієї мови, не говоримо вже в Московії і поза територією Московії на загарбаних нею землях з суворим кліматом, а в Україні, де переселенці з Московії виконували злочинну місію – здійснювали ці лінгвоцид і геноцид, тобто місію вбивства і асиміляції українства, українська Конституція гарантує вільний розвиток, використання і захист мови московитської меншини і мов інших національних меншин. І форми реалізації гарантій таких вільного розвитку, використання і захисту мов національних меншин передбачені ратифікованою Україною міжнародною "Конвенцією про забезпечення прав осіб, які належать до національних меншин" від 21.10.1994 р. (прийнята в Москві), це замість помсти (!) переселенням в Україну і народженим в Україні вбивцям українства (!), за принципом "зуб за зуб". Ця Конвенція має більшу силу за Конституцію України і, згідно з міжнародним правом та вимогою Ст.9 Конституції України, передбачені Конвенцією норми і форми реалізації мовних гарантій для нацменшин Україна (Верховна Рада України!) зобов'язана інкорпорувати (внести) в Конституцію. До сьогодні в Україні цього не зроблено, і це є великий злочин проти української нації і всього населення України, бо створює ґрунт для писання скопищем неморальних суспільних покидьків і в Конституції, і в законах, в обхід міжнародних зобов'язань України, що заманеться, тобто тієї плутанини, про яку і пишуть вони про себе у своїй газеті. А великий злочин – це тому, що може призвести аж до громадянської війни між українцями і агресивними московмовними громадянами України, які і українське громадянство прийняли та створили "п'яту колону" імперської Москви, щоб спочатку відстояти в Україні московсько-імперський плацдарм, а затим, скориставшись спричиненою тривалими лінгвоцидом, геноцидом та асиміляцією (тобто вбивством українства за часів московської окупації України) слабкістю української нації та перекрученим тлумаченням розмислів Європи, втілених у документах подібних, наприклад, "Європейській хартії регіональних мов або мов меншин", докінчити знищення української мови в Україні та асиміляцію українства. Це найперше має бачити Європа та через суд примусити Верховну Раду України привести норми конституції у відповідність з нормами названої міжнародної конвенції. Громадяни України, які не визнають норм конвенції, мають або мешкати в Україні без її громадянства, або змінити країну проживання.

Нелюдськість неморальних суспільних покидьків не дивує. Тривожить терплячість української нації. Невже й дотепер Хмельниччина, Коліївщина, Отаманщина нам, українцям, миліші від дисциплінованого українського чину з бюлетенями на виборах чи, скажімо, загальнонаціонального страйку з вимогою припинити знущання над українством в Україні!

НА ЧАСІ

ВЛАДУ НЕ МОЖНА ВИКОРИСТОВУВАТИ ДЛЯ ВЛАСНОГО ЗБАГАЧЕННЯ

Олексій ХУДЯКОВ

Один із фігурантів шоу "Велика політика з Євгенієм Кисельовим" на запитання журналіста: "Як ви ставитесь до людей, які прийшли до влади заради того, щоби всіма засобами збільшити свій капітал?" відповів:

– Це неповноцінні людці, мені залишається тільки шкодувати їх. Вони не розуміють, що владу не можна використовувати для власного збагачення.

Незрозуміло, кого він мав на увазі, може, своїх колег при владі, які за півроку значно збільшили свої капітали?

І не дивно, як після цих слів висловився відомий режисер, автор прекрасного шоу на одному з київських майданів:

– Слухаю вас і все більше переконуюсь, які ви всі далекі від народу. Ваші економічні розклади, присипані авантюрними політичними висновками, незрозумілими для більшости людей, не виправдовують того, що народу стає жити все гірше і гірше.

Опам'ятайтеся ви, безідейні політикани! Дайте людям доступну для розуміння ідею!

А я від себе додав би: ідею, яка лежить на поверхні. Про яку всім відомо, і яка звучить так просто, що тільки неповноцінним, кажучи словами політика-фігуранта шоу "Велика політика з Євгенієм Кисельовим", вона незрозуміла, а це: добробут народу України. Ось що повинно стати вашою ідеєю! Все навколо повинно підлаштовуватися під неї! І на великих шоу потрібно говорити не тільки про те, що заважає добробуту народу України, а й хто заважає...

Сьогоднішнім політикам, з їхнім словоблудством, не підняти і не зрозуміти цієї ідеї.

Так, сьогоднішня концепція "Боротьба з бідністю" вирвана із контексту ідеї про добробут народу України – це лиш млява тінь, пожежні методи.

Відсутність кримінальної відповідальности за дії, спрямовані на погіршення життя народу – напівзахід. Немає відповідальности – немає дії. Так ми живемо тепер. Поки що можна погодитися з одним: велика політика, величезна економіка, прекрасні міжнародні стосунки – це ваша справа, а добробут народу – наша внутрішня проблема.

Що ж, літайте там за хмарами, але на землю повертайтеся з чітким розумінням відповідальности за тих, кого ви вважаєте своїми співвітчизниками. І спілкуйтеся з нами відповідно, замість того, щоб грабувати, обкрадати. Кожен, хто дорвався до влади, вважає справою свого життя розуміти видані закони по-своєму. Через це набирає обертів державне безчинство. Неконтрольовані чиновники на 100 відсотків використовують можливості для власного збагачення. Ось чому і без того багаті шахраї, злодії і грабіжники рвуться до влади. А якими янголятками прикидаються, щоб зірвати наші голоси!

Тому гречки підсиплють, тому – кілька дошок дадуть чи машину піску, лавочку змайструють. А ми спокушаємося на їхню "доброту", не підозрюючи, яку ціну заплатимо за свою довірливість.

Озирніться навкруги! Чому ви так сліпо довіряєте їм, забуваючи про народну мудрість, що "ситий голодного не розуміє"? Вам мало того, що вони вже і так сидять на наших шиях? Треба, щоб ще й нами поганяли?

Керувати народом повинні грамотні, чесні економісти, юристи та інтелектуальна еліта нації.

Ми знаходимось у дрімучому середньовіччі, де керує той, хто більше дасть, хто більше купить голосів.

Прийшла пора самоусуватись від подібного. У нас що, немає достойних представників від вчених, успішних виробничників, вчителів, лікарів, юристів, не пов'язаних між собою ланцюгами корупції?

Вони є, вони живуть серед нас і помітно виділяються на фоні нинішнього безчинства, телефонного права і кумівства. Це люди порядні і, головне, творчі, які не можуть бути непорядними. Усім життям своїм вони працюють на користь громади.

Безумовно, що на допомогу ідеї про добробут народу України необхідно прийняти закон, який виключав би злодійство і зловживання владою.

Після закінчення виборчого терміну, за рік до нових виборів, кожна посадова особа, президент, прем'єр-міністр, губернатори, голови міських і районних адміністрацій, обов'язково повинні написати декларацію про доходи за час перебування на посаді. В свою чергу, правоохоронні органи, вибрані народом ревізійні комісії від опозиції повинні перевірити законність кожного пункту декларації.

Перевірку мусять пройти родичі і куми посадових осіб і депутатів усіх рівнів. Відповідальність повинна бути невідворотною.

Ось тоді ті, що йдуть до влади для прихватизації без перешкод, задумаються: "А це нам потрібно?"

Як письменник, автор гостросюжетного роману "Властелин", я висловив свою думку і прошу вважати її запитом до будь-якого депутата Верховної Ради України, який виявить бажання виступити за ідею "Добробут народу України".

м. Володимир-Волинський

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МОСКВА НЕХАЙ СОБІ ЛЮТУЄ

Теодор ВАРАВА

Щойно пробіг очима нашу патріотичну періодику... і рука потягнулась до пера. Тим більше, що невблаганний час і... якщо не запобігти, то безумовно поховає частку й моїх свідчень про національно-визвольні змагання за Україну, за її волю, за народ! Мусимо втриматись етнічно, розвиватись економічно, виростати культурно і гідно з честю протистояти різношерстній ідеології, конфесійним та сектанським випробуванням, спрямованим, передусім, на підрив державних основ і зросійщення, зокрема – байструків катириненських у південно-східній частині України; успішно поборювати 5-ту колону Москви і власну байдужість (моя хата скраю), яка чи не очерствіла до краю?!.

Прийдешні покоління українців не повинні дорікати: "...оставили й нам рабство!" А наполегливо вивчати, досліджувати і усвідомлювати реальну загрозу Українській державі і не тільки!.. Достеменно знати, звідки повзе гадюччя збройної агресії: в Грузію – вже! Україну...

Москаль змушений буде з нами рахуватись, – як рівний з рівним, – лише тоді, коли Україна ввійде до складу держав колективної системи безпеки та оборони: НАТО, Євросоюзу тощо!..

Тож збагачуймось всебічно, вивчаймо джерельні глибини не табачникової псевдо-, а своєї – української історії, шоб впроваджувати в народні маси справжні знання європейських та світових цивілізацій і розвитку на засадах національної ідеї – Священного права на вільне життя України!

А Москва нехай собі лютує,
Вона свою загибель чує...
І хай отрутою плює.
Нам сяє сонце золоте!

КРИТИЧНІ СТРІЛИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Ігор КОТАР

Кому, як не журналістам, добре відома сила друкованого слова? Тому мені прикро за редакцію газети, котра без належної перевірки опублікувала допис "Спотворення мови". Чи є рація у дописі автора? Безумовно. Однак, заповідав нам Максим Рильський: "Не бійтесь заглядати у словник...". На жаль, такої праці не дав собі автор.

Мені також не подобаються оці "шопи" та "маркети" та надмірне вживання іноземних слів, коли існують українські відповідники. Однак, мушу зауважити, що "шоп" – це крамниця, а не магазин, як звичайно кажуть. Замість слова "маркетинг", яке дослівно означає торгівля, ми могли б вживати слово ринкознавство. Означає це слово специфічне явище сучасної економіки, що займається вивченням попиту споживачів та організацією збуту товарів. Отже, як бачимо – торгівля та ринкознавство терміни не тотожні.

Щодо навмисного спотворення української мови. Не будемо ж ми зараз зараховувати до спотворювачів української мови класиків української літератури, у творах яких зустрічається слово "потяг". Наприклад, у М.Коцюбинського: "Погрюкуючи та миготячи осяяними вікнами, промчався потяг...". Пане Михайле, згадаймо про омоніми – слова, що мають однаковий звуковий склад, але відмінні значення. У тлумачних словниках вони подаються у різних словникових статтях. Наприклад, потяг – нахил, покликання, пристрасть і – поїзд.

Мені також не конче подобається слово "телефонувати", що має російський відповідник "телефонировать". Якось це слово не дуже й пасує живому мовленню. Зазвичай кажуть "дзвонити по телефону". Одначе це справа смаку. Закінчити хотів би словами прадавніх китайців: не дорікай сусідові, що не очистив від снігу дах, а краще очисти свій поріг. Можливо, редакція започаткує рубрику "Як ми говоримо", котру вів би авторитетний мовознавець рівня покійного Анатолія Погрібного?

АР Крим

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

ГРУЗІЯ ПРИЙМАЄ ЗАКОН ПРО ЛЮСТРАЦІЮ

Парламент Грузії 75 голосами проти одного прийняв у першому слуханні законодавчу ініціативу депутата від меншості Гії Тортладзе "Хартію свободи", що стосується посилення заходів безпеки та містить положення щодо люстрації та викорінення радянської і фашистської символіки.

Відповідно до законопроекту, на вищих посадах не зможуть працювати співробітники служби безпеки радянського часу, лідери Комуністичної партії і Комсомолу, члени Центрального комітету, секретарі районних та міських комітетів, голова Телерадіомовлення Грузії.

Якщо ці люди вже займають посади, вони повинні піти у відставку протягом місяця після вхождення закону в силу. В іншому разі їх особисті дані, що є конфіденційними, будуть опубліковані спеціальною комісією.

Відповідно до законопроекту, комісію створює президент, і в неї по одному члену делегують фракції парламенту Грузії. Дана комісія створить реєстр осіб, які співпрацювали з радянськими спецслужбами.

Такі люди зможуть брати участь у виборах лише після того, як інформація про них, яка зберігається в комісії, стане публічною для виборців.

Протягом шести місяців після входження закону в силу комісії повинні бути передані дані про співпрацю секретних агентів з радянськими службами безпеки. Закон набере чинності відразу ж після його опублікування.

Комісія з люстрації буде вправі також приймати рішення про викорінення комуністичної і фашистської символіки, культових будівель, пам'ятників, монументів, назв вулиць або інших засобів, що носять пропагандивний характер, а також вести їхній реєстр.

Кор. "НіД"

P.S. Якби такий закон прийняли в Україні, то як мінімум половина сьогоднішніх владноможців, а також кандидатів на місцевих виборах, могли б припинити свою діяльність.

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

ЧИ ОБДУРЯТЬ НАС ЗНОВУ?

Микола М. ЛАТИШКО

Беручи під увагу все те, що твориться в сьогоднішній незалежній Україні, мимоволі приходить питання, висловлене в назві цієї статті.

Вся українська діяспора (та й не лише) занепокоєна станом речей в Україні. Багато з тих, які нібито "занепокоєні", вже заробили добрі мільйони доларів тут і там.

А все ж, народна мудрість каже: "Якщо ти щось робиш, а тобі не виходить, значить ти щось робиш неправильно". Мотивуючись тою мудрістю, можна також сказати: "Якщо народ чи держава намагається щось зробити, а їй не виходить – логіка підказує – значить той народ, чи його уряд щось робить неправильно".

Що робить український народ неправильно всю свою історію, що йому не виходить так, як іншим народам, і те чого він хоче, а це: волі, незалежности і добробуту?

О, він (народ) існує, але... існувати чи панувати – це не є те саме!

В зоопарках тварини також існують, але в клітках...

Ось кілька думок на моє власне питання в заголовку. Через всю нашу історію в нас, українців, були і є міжусобиці: князівські, гетьманські, директоріївські, патріярші і нарешті президентсько-верховрадські. І хоч назви і змінилися – спосіб і наслідки ті самі. Всі вони завели (і заводять!) український народ на довгий час в неволю. Розгортається знову хвиля Отаманщини, так як вона була розгорнулася в час Революції і по ній. Загони (блоки?!) Махна, Марусі, Зелені, Денікінці, більшовики та інші. А всі ті пізніші антирадянські повстання селян довели Україну до небаченого московського терору і Голодомору 1931–1939 років – арештів, розстрілів, заслання, ГУЛАГів і т.ін. Постає побічне питання: "Чому ж ті українські селяни-хлібороби не пішли всі в Українську Петлюрівську Армію, а натомість пішли за кличами Леніна, Махна й інших авантюристів?!" Відповідь: "Брак національного виховання і національної свідомості". А чи те національне виховання проводиться в Україні зараз? Ні! А чому ні? Може, це комусь вигідно? Росія вела і веде безкінечний терор проти українців і всього українського. Ну, а "наші" їм помагали і за царів, і за радянської влади, і тепер. Як же вони можуть визнати Голодомор 1932–1933 рр. Геноцидом, коли вони його створили!

Історія повторюється. Деколи, дехто, виправдовуючись, каже: "Бо ми окружені ворогами". А як же інші держави – Чехія, Австрія, Польща, Румунія, Мадярщина, Ізраїль і т.ін. Чи не могли би ми, українці, в них дечого навчитися? Бо ж зі своєї власної історії ми не навчились нічого.

Тільки тверда, агресивна і розумна рука, в ці часи, може керувати державою і запевнити її вільне існування.

А що ж робимо ми – українці?

Та давайте сядемо за круглий стіл, та по-дружньому і "братерськи" поговоримо, та ще й на "общепонятном", та може знайдемо компроміс, бо ж християнство вчить нас любити ворогів... А інших воно того не вчить?!

Чи може український народ іти зі своїм відвічним ворогом, який всю свою історію намагається його знищити і національно, і культурно, і територіяльно, і економічно, і мовно, і політично, і фізично, і всякими іншими способами?

Скільки можна вчитися нашої правдивої історії з книжок наших ворогів?!

А ось питання, яке не потребує відповіді.

Чи втримався б Ізраїль як незалежна держава – на яку він має повне право, якщо б євреї "любили" всих тих арабів-мусульманів, якими вони оточені? Вони не віддали свою атомну зброю і не зменшили свою армію до мінімуму, а навпаки. Вони зразу зрозуміли, що хоч тинятися по світу і добре, але мати свою державу стає необхідно, хоч вони і намагалися її відновити ще перед тим, ніж Гітлер почав їх палити в нацистських печах. Шість мільйонів жертв в час Голокосту заставило їх в усьому світі "включити 3-й біг вперед" і всі їхні розуми і капітал до якнайскорішого проголошення незалежности Ізраїлю своєю історичною-Батьківщиною-Державою. Все це робилося всупереч палестинцям й іншим арабським державам, і навіть Англії, що було тоді під їхнім протекторатом. Їхні державні мужі зрозуміли зразу, що їм буде потрібно сильних приятелів і допомогу, і вони її найшли в США й інших державах, і якраз вчасно. Їхній націоналізм, який побудований на їхній вірі, об'єднав їх в усьому світі. І хоч війни з арабами і прийшли, вони їх всі виграли, бо зрозуміли, що всякі "дружби", "братерство" і "любов" з арабами, які відверто хотіли знищити Ізраїль, не допоможуть їм втриматися як незалежній державі, хоч і мають спільне "коріння" з арабами.

Слов'янські держави також мають спільне "коріння", але про те ніхто не згадував тоді, як "більші" слов'яни нищили "менших" десятками мільйонів під час Голодомору, розстрілів, висилок у Сибір і т.ін. А тут, по розвалі тої "Імперії Зла", раптом почали говорити про "Слов'янство", спільне "коріння", "дружбу" і всякі інші нісенітниці.

Навіть "батюшки" в церквах почали переконувати українців, що Бог не розуміє української мови і що треба молитись "слов'янською". Та яка там вона слов'янська – звичайна московська!

А як на все те реагуємо ми, українці?

В Україні всі ті чорноморді "п'яті колони" знають і відкрито впливають на всі українські "незалежні" плани.

Україна грає в "дурачка" з відкритими картами і програє долю мільйонів своїх людей.

Україна не карає, або карає недостатньо ані своїх, ані чужих громадян, які намагаються знищити її незалежність і волю. І то відверто!

За антидержавну пропаганду чи дію карають усі країни світу! А в Україні? Роздають чужі, російські пашпорти громадянам України, вбивають українських журналістів, ухвалюють російську мову в містах, областях і всіх курортах України, ставлять пам'ятники різним гнобителям українського народу, як Петру Першому і Катерині Другій, піднімають прапори чужих, ворожих держав, зносять тризуби, а ставлять серп і молот, толерують російсько-совєтські назви, дозволили ще один "Рік Росії в Україні", ніби тих попередніх було замало. Багато т.зв. українських провідників їздять до Москви радитися, як завалити Українську Незалежну Державу. А дехто, поповнивши злочин в Україні, втікає до Росії або Ізраїлю безкарно!

Оце за таку Україну гинули українці під Полтавою, Крутами, Базаром, в армії Петлюри, в Січових Стрільцях чи УПА?

Що гірше і огидніше їх всіх і далі проклинають в Україні ще гірше, ніж за совєтсько-московської влади. І вони роблять це не лише в Україні чи Росії, а в усіх державах світу і навіть в Об'єднаних Націях, відверто і безлично називаючи наших національних героїв зрадниками тої "Імперії Зла"!

За словами П.Мовчана, "Нас, українців, переконують, що бути українцем взагалі шкідливо"!

Чому все це влада-уряд дозволяє!

Бо така влада. А в демократії владу вибирає народ. Звичайно, народ не може бути винним, бо це ж його вибір.

Можна бути і голодним, і холодним, і бідним, але вільним, або ситим і теплим, і багатим, але невільником.

Це вибір народу. Прикладів не це у світі є багато.

Як же це воно так, що в такій багатій країні, як Україна, ми такі бідні? І помимо нашої т.зв. "бідности" нас "бідних" люблять і німці, і росіяни, і поляки, і мадяри, ну всі.

Може, це вони хочуть нам допомогти? Вони ж нам "допомогли" вступити в колгоспи в 1929–30–32 і 33 роках! Та й що з того, що українців тоді загинуло більше, ніж єврейських 6 мільйонів під час Голокосту-Геноциду? Чи ми щось навчились? А може, ми чекаємо нашого нового Геноциду? Росія вже готова нам його знову зробити!

Микола Хвильовий ще на початку XX століття казав: "Геть від Москви"! Послухаймось його тепер!

А все ж – не все в незалежній Україні є негативне, хоч його і намагаються так висвітлювати. Комусь вигідна постійна і безкінечна дезінформація про Україну.

Давайте глянемо на позитиви:

– Є незалежна Україна

– Є герб, прапор і гімн України

– Понад 150 держав світу визнали її існування як незалежної, самостійної держави

– Україна має дипломатичні стосунки з багатьма країнами світу

– Україна має свою Конституцію і свої закони

– Україна бере участь в Олімпіадах як самостійна Держава-нація

– В Україні вибирають владу демократично

– Україна відбудовує свої церкви, храми, музеї, пам'ятники, стадіони, аеропорти

– Українські студенти їздять і вчаться в різних державах світу, бачать їхні досягнення

– Кордони України не "на замкє" чужинцям

– В Україну їдуть мільйони туристів і лишають свої мільйони тут, і більшість з них зачаровані красою України

– Україна має свою армію, флот, авіалінії

– Україна торгує своїми товарами з різними державами світу

– Україна має що їсти, в що вдягнутися (і то по найновіших фасонах!)

– Українці їздять найновішими дорогими машинами в усіх містах України

– Всі магазини і базари наповнені різними товарами і продуктами, як закордонними, так і своїми

– В Україні є вибір! Не подобається! – їдь, куди хочеш

– В Україні можна вільно говорити, писати, друкувати, критикувати і навіть радити будь-кому будь-що

– Українців більше не висилають у Сибір... тощо

А пригадуєте як воно було?!

Звичайно, що в Україні є проблеми. А де їх немає?

Без сумніву, що багато з цих позитивних, наведених мною прикладів, а їх є багато більше, можна покращити. Але те прийде, якщо український народ усвідомить собі, що "В своїй хаті, своя правда..."

Вибір ваш.

Це не є критика, ані похвала стану в Україні, а лише біль української душі людини, яка прожила на чужині вже 65 років, але якої кожна клітина тіла є наповнена любов'ю до рідної Батьківщини – України.

Вертаюсь до заголовку статті.

А як ви думаєте, читачі? Чи обдурять нас знову?

ТОВ "ТД "Укрспецреалізація", (03110, м.Київ, вул.Пироговського, 19, корпус 6, ЄДРПОУ 33829204)
проводить прилюдні торги з реалізації майна, яке належить Курячому Миколі Івановичу, який проживає за адресою: м.Київ, вул.М.Краснова, 17, кв.5

Обтяження майна: арешт при примусовому виконанні (іпотека).
Місцезнаходження майна: м. Київ, вул. Краснова, 17.
Пропонується до продажу на прилюдних торгах арештоване майно:
ЛОТ №1 – трикімнатна квартира №1, загальною площею – 98,8 кв.м, що розташована на 2-му поверсі 16-поверхового цегляного будинку за адресою: м.Київ, вул.М.Краснова, 17. Жила площа – 60,7 кв.м. Кімнати – 22,6 кв.м, 16,0 кв.м, 22,1 кв.м, кухня – 11,9 кв.м, ванна – 6,4 кв.м, вбиральня – 2,2 кв.м, висота приміщень – 2,7 м. Матеріал перекриття – з/б плити. Належить боржнику на підставі договору купівлі-продажу.
Стартова ціна лоту – 970 382,00 грн. (без ПДВ) (Договір № 0-11045 від 11.10.2010 р.). Гарантійний внесок у розмірі 29 111,46 грн. (без ПДВ).
Гарантійний внесок у розмірі 29 111,46 грн. учасниками прилюдних торгів вноситься на поточний рахунок № р/р 26003060591142 в ПАТ КБ "ПриватБанк", МФО 300711, Код ЄДРПОУ 33829204, одержувач ТОВ "Торговий дім Укрспецреалізація".
Посилання в платіжних документах на номер договору та найменування лоту є обов'язковим. Купівельна ціна сплачується протягом 10 робочих днів після проведення прилюдних торгів на депозитний рахунок ВДВС Святошинського РУЮ у м.Києві (р/р 37313001004450 в ГУ ДКУ у м.Києві МФО 820019, ЄДРПОУ 34999049). Кінцевий термін реєстрації для участі в прилюдних торгах: 12 листопада 2010 року об 10.00 год. Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів.
Прилюдні торги відбудуться 12 листопада 2010 року о 11.00 год., за адресою: м.Київ, вул.Зоологічна, 4 А.
Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів ТОВ "Торговий дім "Укрспецреалізація" для подачі заяв за адресою: м.Київ, вул.Зоологічна, 4 А.
Довідка за телефоном 483-16-99.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Це спогад дочки західноукраїнського рабина, яка була спочатку в санітарній службі УПА, потім у розвідці УПА, потім знову в санітарній службі, та після переходу групи на Захід виїхала в Ізраїль. Просимо стурбованих правописом зайво не турбуватися, до 1939 року в Галичині слова "еврей" у правописі не було, ми залишили правопис авторки, тобто слово "жид" – без жодних намірів національної образи.

Стелла КРЕНЦБАХ

ЖИВУ ЩЕ ЗАВДЯКИ УПА

Сторінки героїчної боротьби УПА: донесення розвідки уважно слухають Петро МЕЛЬНИК-"Хмара", Назарій ДАНИЛЮК-"Перебийніс" та Дмитро БІЛІНЧУК-"Хмара".

Те, що я сьогодні живу й усю снагу моїх 38-ми літ віддаю вільному Ізраїлю, я завдячую очевидно лише Богові та УПА. Богові за те, що дав мені такі очі, як волошки українських піль, і золотисте волосся розлогих ланів пшениці. Що не нарисував на моєму обличчі відвічного тавра Ізраїля, і я росла, не уподібнюючись до моїх прапрадідів, Рахілі чи Ревеки, а навпаки, нічим не різнилася від Марусі, Орисі, чи Олі, дівчат української землі. Я не раз дивувалася, чому захотілося Єгові створити мене зовсім неподібною до моєї матері, рудоволосої, зеленоокої Сари, ані до батька, чорноволосого із семітським носом та старозаконними пейсами, рабіна міста Б. в Західній Україні. Сьогодні я розумію те. Його Пресвята Воля хотіла, щоб я працювала ще на славу того Ізраїля, за волю якого я молилася ціле життя; тої ще Мойсеєвої обітованої землі, якій належить половина мого серця, бо друга половина залишиться до смерти повна любови до тої землі, на якій я родилася, на якій я зросла.

Родилась я в тому містечку Б., що лежить за 75 кілометрів від Львова. Батька мого шанували в містечку не тільки жиди. Була це надзвичайно чесна людина, яка життя своє вела згідно з Божими заповідями, що любила своє, але шанувала й чуже. Не дивно було, що батько мій жив у приязних відносинах з місцевим гр.-кат. Деканом, до якого часто заходив на дискусії про Біблію Старого Заповіту. Донька того ж священика, Оля, була моєю найщирішою товаришкою від першої кляси. Після закінчення народньої школи віддав мене батько до місцевої гімназії Рідної Школи, хоча була в місті теж польська державна гімназія. Батько казав, що в українській школі я переноситиму менше приниження. Але він дуже помилився, вживаючи слова "менше". За вісім років навчання в українській школі я не зазнала жодного приниження. Товаришки уважали мене рівнорядною товаришкою, ставилися до мене як до українки. В гімназії вивчила я докладно літературну українську мову, пізнала велич духа української літератури. І так з часом я стала ненавидіти ворогів України і любити її приятелів. Дома виховували мене за старозаконним звичаєм. Говорили ми не діалектом, а чистою гебрайською мовою.

Батьки змалку защеплювали в мене любов до Ізраїля, такої ж поневоленої батьківщини, як і Україна. І тоді, коли я вже почала вглиблюватися в нутро своєї душі, я побачила, що моє серце поділене на дві рівні частини. В одній горить любов до Ізраїля, в другій до України. Може, комусь видається моє твердження абсурдом, мовляв, велика, могутня рюбов існує тільки одна. Але коли я аналізую себе ще раз сьогодні, коли вже є виключена якась хиткість, я можу сміло сказати, що обидві любови були і є однаково великі й однаково сильні!

В році 1935 я здала матуру і хотіла записатися у Львові на медичний факультет. Але моє подання відкинули разом з поданням 38-ми українців. Я була одинака жидівка, якої не прийняли. Тоді я записалася на філософію. Цього року виїхали до Палестини мої батьки, до яких я мала приїхати після закінчення студій. У червні 1939 р. закінчила я студії і одержала докторський титул. 23 вересня мав відплисти до Палестини корабель, на який я мала зарезервований квиток. Але 1 вересня вибухла війна, і я не встигла виїхати зі Львова. Нові господарі – большевики спочатку ставилися до жидів прихильно. Я відразу одержала працю в середній школі, промовчавши, очевидно, моє соціяльне походження.

Але не минуло року, як одного ранку з'явилися в моїй хаті міліціонери і звеліли збирати речі в дорогу. В яку дорогу? – спитала я спокійно, думаючи, що зайшла якась помилка. Я показала їм паспорт, усі потрібні довідки. Але все було даремно. Прийшов наказ вивозити жидів на Сибір та й годі. І тоді я почала збирати всі речі, одягнулася в найліпше вбрання і думала піддатися долі. Перед виходом я попросилась в туалет. Мені дозволено. Там ждав мене рятунок. Я жила в партері, вікно туалети виходило на подвір'я, я вискочила через вікно і перехідною брамою втекла на іншу вулицю.

Ввесь час, аж до відходу большевиків, я переховувалась в моєї товаришки Олі, доньки священика з нашого містечка. Оля працювала в харчовому відділі бухгалтеркою і ледве змогла вижививити нас двох. Вона ділилася зі мною останньою шкоринкою хліба, і була наче рідна сестра; вона ніколи не дала мені відчути того страху, який переживала через мене, наражаючи своє життя. Але і в неї, як і в мене, не було нікого. Мами не мала змалку. А батька вбили під час війни поляки – т. зв. Легіон смерти, що складався з кримінальних злочинців і був висланий палити українські села та вбивати свідомих українців.

Коли вступили у Львів німці, я була, мабуть, одинокою жидівкою, яка раділа їхньому приходові. Я думала, що вони створять Україну, а самі підуть проти большевиків. Але як я болюче розчарувалася! Скоро моя радість перетворилася в жах. Те, що почали робити німці з жидами, а опісля з українцями, було ніщо інше, як тільки продовження большевицької жорстокости. Жила я далі з Олею, працювала кравчинею в українських домах. Документи мала на прізвище українське, обличчя моє не було підозріле, але нерви мої не видержували. Кожного дня я бачила великі колони жидів, які покірливо йшли на смерть у супроводі декількох поліцаїв. Мене брала лють за ту покірливість. Я затулювала рота, щоб не крикнути їм: "Киньтеся і вбийте тих кількох поліцаїв, вас переважаюча більшість, згинете і так, але як герої, а не як раби!". Я часто розмовляла про те з Олею, вона казала мені, що жиди не здібні на геройські вчинки. Тоді я погоджувалася з нею.

Ох! Олю, що б я могла оповісти тобі, як вміють по-геройськи боротися і вмирати сини Ізраїля, але ти напевне сама те бачиш...

Життя у Львові ставало небезпечне і для українців.

Упоравшись з жидами, німці почали арештовувати українців. Тюрми заповнилися українською молоддю, інтелігенцією, а згодом і свідомими селянами. Часті розстріли, арешти і вивіз у Німеччину в концтабори були на денному порядку. Але українці не були покірливі, як жиди, за кров вони відплачували кров'ю, за смерть – смертю. Тоді вже доходили до мене вісті про УПА на Волині. З часом рух цей зріс і поширився по всій "звільненій" німцями Україні. Я догадувалася, що Оля теж має зв'язки з УПА, бо одного дня з'явилася в нашій хаті машинка, на якій Оля писала всякого роду пропагандивні речі.

Часом Оля зникала, все в суботу ввечорі і приїжджала в понеділок вдосвіта, часто заболочена і втомлена. До нас почали заходити незнайомі мені хлопці і дівчата. Вони довго пересиджували в кімнаті Олі, або приходили тільки за ліками, що їх Оля приносила з аптеки, де працювала ляборанткою.

Дверник нашого дому був поляк. Він зауважив, що до нас заходить багато людей, і почав слідкувати за ними. Якось за-балакалася переді мною його жінка, кажучи, що на нас мають сусіди око. Я розказала про те Олі, і тоді візити до нас дещо припинилися.

За матеріалами сайту Майдан

Закінчення в наступному числі.

Мирослав КАБАЛЬ,
голова Рахівської РО КУН

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

НЕ МАЄМО ПРАВА ЗАБУТИ

Донедавна у Рахові, на території лісопарку "Буркут", улюбленому місці відпочинку рахівчан, стояв скромний похилений дерев'яний хрест, а біля нього на дереві табличка: "Земляче, в цьому лісі поховано членів ОУН-УПА Андрія Грицака, Михайла Шведюка, Михайла Молдавана, розстріляних радянськими МГБістами 23 жовтня 1949 року. Вічна слава борцям за волю України!".

У неділю, 24 жовтня, на місці загибелі повстанців було освячено кам'яний хрест, споруджений за власним проектом рахівським архітектором Михайлом Кравчуком. В урочистостях з цієї нагоди взяла участь патріотична громадськість Рахова, з промовами виступили представники Конгресу Українських Націоналістів, "Просвіти", ВО "Свобода".

Загиблі підпільники були звичайними людьми: вчитель, робітник та лісівник, які не підкорилися каральній системі, не побоялися протидіяти русифікації краю, становленню колгоспів та обдиранню гуцулів комуністичною владою. І система жорстоко покарали їх за це. Спочатку, розуміючи свій неминучий арешт, троє друзів були вимушені втекти і ховатися в лісі. Дещо пізніше, одного осіннього дня, через зраду зв'язкового, на місце зустрічі в ур. Потоки, с.Косівська Поляна замість продовольства до підпільників прийшла смерть. Тут-таки на місці їх розстріляли НКВДисти, потім старою військовою дорогою, через перевал, тіла вивезли в напрямку м. Рахова. По дорозі трупи таємно викинули з машини і закопали в лісі. Досі невідоме точне місце, де лежать рештки підпільників. Подібними діями окупаційна радянська влада вкотре продемонструвала свою злочинність. Адже без суду і слідства, таємно вбивають і закопують в лісі лише злочинці, а не правоохоронці.

У той час в Україні було багато подібних випадків. Без надії на перемогу, з малою ймовірністю на збереження свободи чи життя люди продовжували героїчно боротися проти нелюдської системи під назвою СРСР. Завдяки їхнім жертвам ми маємо зараз свою державу. І не вина борців за Україну в тому, що ми не можемо навести лад у власній хаті.

Звістки про підпільний опір всередині Союзу, які поширювались по світу, руйнували міф про "світле радянське життя" та легалізовували боротьбу за незалежність українських еміграційних політичних кіл. Найбільших зусиль для інформування "цивілізованого" світу про події в УРСР доклав Провід революційної ОУН. Ось цитата з тогочасної публікації Степана Бандери: "Всяка еміграційна політична концепція без підпори й відповідника на рідних землях – це галузка, відірвана від пня" (журнал "Визвольна політика", Лондон, 1946 рік).

Чому так потрібні подібні пам'ятні знаки на місцях бойової слави ОУН-УПА? Вони дають нам почуття причетності до історії, розуміння того, що борці за волю України – це не міфічні примари, а наші родичі, сусіди, односельці, в той час, як їхні кати – це чужинські окупанти та посіпаки. А також нагадують нам про відповідальність за те, яку державу ми залишимо нашим дітям та внукам.

Але повернімось до меморіального знаку борцям за незалежність у Рахові на Буркуті. Серед мешканців міста мало хто знав про це місце серед лісу, зрідка хтось приходив пом'янути героїв, запалити свічку, прибрати сміття і вирвати бур'яни. Всі звернення до місцевої влади про необхідність встановлення тут пам'ятника закінчувались нічим. Навіть останніми роками, коли у високих кабінетах сиділи "патріоти", а дехто з можновладців навіть називав себе націоналістом, жодних позитивних зрушень не було.

Але, на щастя, знайшовся чоловік, який взявся за справу і довів її до кінця. Ним виявився архітектор Михайло Кравчук. Він сам намалював ескіз, сам очолював процес спорудження пам'ятника, сам знайшов бізнесменів, які дали частину коштів, решту доклав з власної кишені, організував благоустрій території після будівельних робіт.

У наш прагматичний час дуже мало людей, готових вкладати свою працю, свої кошти в справу збереження пам'яті про великих дідів і прадідів. Але доки вони є, доти живе пам'ять про великі дні наших визвольних змагань, доти є надія на Українську Самостійну Соборну Державу, про яку мріяли багато поколінь борців.

ПАМ'ЯТАЙ!

27 жовтня 2008 року біля пам'ятника Лесеві Курбасу, що на перехресті вулиць Прорізна та Пушкінська в Києві, неформальне Товариство "Українські Соловки", Всеукраїнський "Меморіал" ім.В.Стуса, Київське Товариство політв'язнів і репресованих, Український Інститут Національної Пам'яті, громадськість справили панахиду пам'яті Соловецького етапу, що розстріляний в урочищі Сандармох на півдні Карелії 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року. Протоієрей Володимир Черпак поіменно згадає всіх відомих нам жертв Сандармоху.

УБІЄННИМ СИНАМ УКРАЇНИ

(ПАМ'ЯТІ СОЛОВЕЦЬКОГО ЕТАПУ)

Василь ОВСІЄНКО,
у минулому політв'язень,
учасник паломництва на Соловки
1999–2005 рр.

"Соловецький етап" – це 1111 в'язнів Соловецької тюрми особливого призначення (СТОН), серед яких було 290 українців: творець театру "Березіль" Лесь Курбас, поет-неокласик Микола Зеров, драматург Микола Куліш, колишній міністр освіти УНР Антон Крушельницький та його сини Остап і Богдан, письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епік, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий, історики академік Матвій Яворський, професор Володимир Чехівський, професор Сергій Грушевський, географ академік Степан Рудницький, науковці Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Микола Трохименко, творець Гідрометеослужби СРСР голландець родом професор Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УСРР Михайло Полоз... Більшість українців розстріляні 3 листопада.

Це були люди, які могли б створити неоціненні духовні скарби, володіючи якими, ми, українці, стали б урівень з іншими цивілізованими народами. Сама присутність таких людей у суспільстві робить його кращим. Але постріли малограмотного, але кваліфікованого розстрільника капітана Михайла Матвеєва – виконавця волі чужої, глибоко ворожої нам російської комуністичної влади – змінили хід нашої історії...

Серед тих, чия остання адреса – Сандармох, були знаменитий адвокат росіянин Александр Бобрищев-Пушкін (захисник Бейліса й Пурішкевича), московський літературознавець Ніколай Дурново, засновник удмуртської літератури Кузебай Ґерд, білоруський міністр Флеґонт Волинець, татарський громадський діяч Ізмаїл Фірдевс, голова московського циганського табору Ґого Станеско, грузинські князі Ніколай Ерістов та Ясcе Андронніков, католицький адміністратор Грузії Шио Батмалашвілі, професор історії ВКП(б) єврей Пінхус Ґлузман, черкеський письменник князь Холід Абуков, корейський діяч Тай До, православні єпископи Алексій (воронезький), Даміан (курський), Ніколай (тамбовський), Петро (самарський), лідер баптистів СРСР Василь Колесников, отець Петер Вейгель – посланий Ватіканом для перевірки даних про переслідування віруючих в СРСР... Закоцюблий від холоду (швидше б кінець!), в одній білизні ступаючи останні кроки, зачерхлим мозком згадуючи слова молитви, він особисто переконався, що потрапив у царство Сатани, в Імперію Зла...

Смертника ставили на коліна – і капітан держбезпеки Матвеєв стріляв з револьвера в потилицю. Декого добивав якоюсь залізною колотушкою. Забитого підручні скидали в яму. Трупи присипали вапном і засипали. Так скріплювалася "дружба народів" напередодні 20-річчя "Великої Жовтневої соціалістичної революції"...

Цей Сандармох знайшли за документами та ідентифікували на місцевості 1 липня 1997 року Карельський та Санкт-Петербурзький "Меморіали", а саме Юрій Дмитрієв, Веніамін Іофе та Ірина Резнікова-Фліге. Там споруджено пам'ятник "Люди, не убивайте друг друга", Санкт-Петербурзький "Меморіял" привіз сюди камінь із Соловків, стоять великі польський та російський хрести, мусульманський пам'ятний знак, а в лісі – з півтори сотні карельських пам'ятних знаків – стовпи з дашками. Тут приблизно 150 ям, де покоїться близько 9 тисяч розстріляних. Це в 30-х роках було "обычное место расстрелов" на півдні Карелії... Скільки таких місць ми не знаємо...

2004 року з ініціативи американського громадянина Веніаміна Трохименка, батько якого, відомий мовознавець, розстріляний у Сандармосі, старанними українців усього світу, насамперед Товариства української культури Карелії "Калина", яке очолює велика подвижниця українського духу Лариса Скрипникова, там побудовано пам'ятник – гранітний Козацький хрест "Убієнним синам України" (автори Микола Малишко та Назар Білик).

Розстріл Соловецького етапу – це лише один епізод виконання постанови Політбюро ЦК ВКП(б) від 2 липня 1937 року П 51/94 "Про антирадянські елементи". Ця постанова почала діяти 5 серпня 1937 року за наказом НКВД СРСР № 00447. Тоді в СРСР розпочалася наймасовіша за всю радянську епоху "чистка" суспільства від елементів, що не годилися для будівництва комунізму. Її теоретично обгрунтував новий нарком НКВД Ніколай Єжов і зредагував сам Сталін.

ЦК ВКП(б) запропонував подати в ЦК склади позасудових органів – "трійок", а також кількість осіб, які підлягають розстрілу та висланню.

У кожну республіку, область, район спускалися ліміти на репресування за I і II категоріями (I – розстріл, II – ув'язнення, співвідношення 3 до 1). "Знизу" полетіли звіти про перевиконання лімітів, розгорнулося соціалістичне змагання за їх перевиконання, прохання й вимоги збільшити їх, особливо за I категорією, висувалися "зустрічні плани". Так, нарком внутрішніх справ УРСР Ізраїль Мойсеєвич Леплевський тричі звертався за таким збільшенням. Призначений після його розстрілу в січні 1938 року в.о. наркома Александр Успенський – двічі. І Москва їх задовольняла.

Дія "трійок" поширилася на всі категорії населення. Під репресії потрапили "куркулі", "кримінальники", "контрреволюціонери" різних відтінків, "повстанці", "церковники", "шпигуни", "троцькісти", "диверсанти", "шкідники", "буржуазні націоналісти", тобто й українська інтелігенція, яка, за визначенням Сталіна, "не заслуговувала довіря"... (А нащадок чекіста Дмитрій Табачник, ніби автор двох дисертацій про репресії, цинічно просторікує тепер про "узкий слой украиноязычной интеллигенции"...).

Безперечно, репресії зачепили всі народи, що мали нещастя залишитися в російській імперії під новою назвою СРСР. Та все ж чи не найбільше постраждав український народ, бо він, з його глибокою релігійністю, волелюбністю, потягом до самостійного господарювання, увесь не годився для будівництва комунізму і його слід було замінити нововиведеним "совєтскім народом"...

На виконання згаданої Постанови, "чистка" відбулася і в концтаборах. Так, начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОН) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Леніградом 8 грудня 1937 року, 200 (насправді 198) – на Соловках 14 лютого 1938 року. Доля так званого "Соловецького етапу" стала відомою щойно 1997 року...

"Трійки" поєднували в собі слідство, обвинувачення, суд і виконавця вироків. На все слідство відводилося 10 діб. Участь захисника, прокурора, а часом і самого звинуваченого, оскарження вироку та клопотання про помилування не передбачалися, а вирок виконувався негайно після його винесення. Цілком у дусі настанови творця радянської держави В.І.Леніна, який учив: "Будьте зразково нещадними... Розстрілювати, нікого не питаючи і не допускаючи ідіотської тяганини" (В.И. Ленин, ПСС, Москва, Политиздат, 1981 г., т.50, с.165). І відповідно до настанови "любимца партии и народа" С.М.Кірова, який учив "Карати по-справжньому, щоб на тому світі був помітний приріст населення, завдяки діяльності нашого ГПУ" (Промова з нагоди 15-річчя ГПУ, цит. за кн.: Сергій Шевченко. Архіпелаг особливого призначення. – К.: Фенікс, 2006. – С. 21.)

Тридцять сьомий рік – це гігантський масштаб репресій, що охопили всі регіони й усі без винятку верстви суспільства, від вищого керівництва країни до далеких від політики селян і робітників. Це колосальні фальсифікації звинувачень. Це безпрецедентна плановість терористичних "спецоперацій": "чистки" не міг уникнути ніхто. За 15 місяців кампанії за політичними звинуваченнями в СРСР було заарештовано більше 1,7 млн. (одного мільйона семисот тисяч!) осіб. А разом із жертвами депортацій та засудженими так званими "соціально шкідливими елементами" кількість репресованих перевищує два мільйони (Тези Міжнародного товариства "Меморіал", 2007).

Усього під час Великого Терору до розстрілу з політичних мотивів були приречені 681.692 (шістсот вісімдесят одна тисяча шістсот дев'яносто дві!) особи. (Борис Соколов. Наркомы страха. Ягода. Ежов. Берия. Абакумов. – М.: АСТ-ПРЕСС КНИГА, 2001. – С. 130).

"Чистка" тривала понад 15 місяців і була офіційно припинена за постановою Політбюро ЦК ВКП(б) 15 листопада 1938 року, хоча репресії тривали й далі.

Її результат – девальвація цінності людського життя і свободи, зруйнування громадянського суспільства – громадських і політичних організацій, громад, церков, навіть сім'ї. Кожна людина залишалася сам на сам з молохом терористичної держави.

Кількість жертв репресій, депортацій і голоду в Україні за часи совєцької влади не піддається підрахунку. Це приблизно третина українського народу. Американський дослідник української трагедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна – це соціологічно випалена земля. Нинішній період історії України він визначав як "постгеноцидний". На його думку, процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого російщення не змогло зупинити навіть проголошення незалежності.

Усі наші сучасні біди – це наслідок сатанинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу, а решта – деморалізована.

Починаючи з 2007 року, річниця Великого Терору і день пам'яті Соловецького етапу відзначаються в Україні на державному рівні: 21 травня 2007 року Президент України Віктор Ющенко підписав Указ № 431/2007 "Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Великого терору – масових політичних репресій 1937–1938 років". Зокрема, цим Указом на Український Інститут національної пам'яті покладено обов'язок щороку споряджати на початку серпня експедицію в урочище Сандармох та на Соловецькі острови.

2 серпня 2010 р. така експедиція вирушила автобусом із Києва. У її складі – нащадки загиблих, колишні політв'язні, дослідники, журналісти, представники Спілки Української Молоді, священик, кобзар. Вони були гостями Товариства української культури Карелії "Калина" в Петроскої (Петрозаводськ). 5 серпня в урочищі Сандармох відбувся жалобний мітинг і панахида за участі громадськості кількох країн. Наші паломники відвідали перші шлюзи Біломорсько-Балтійського каналу, що починається за 11 км від Сандармоху. Будівництво його на початку 30-х років обійшлося в 100 тисяч людських життів, у тому числі й українських селян. 7–8 серпня взяли участь у Днях пам'яті на Соловецьких островах. Паломники відвідали Соловецький кремль, що від 1920 до 1939 року був місцем ув'язнення кількох сотень тисяч в'язнів. А в камеру, де 25 років просидів останній отаман Січі Запорозької Петро Калнишевський, їх уже не пустили...

<u>Пам'ятаймо:</u> ми стали жертвами Великого Терору тому, що неукраїнський за складом і духом уряд Радянської України не захищав наші національні інтереси.

<u>Пильнуймо</u>, щоб нинішня неукраїнська влада знову не повела нас тим самим трагічним шляхом – у Росію, яка відверто стала на шлях відновлення імперії.

<u>Розкажімо</u> своєму народові правду, щоб нам остаточно вирватися з Імперії Зла.

ДО РОКОВИН БІЛЬШОВИЦЬКОГО ЗБРОЙНОГО ПЕРЕВОРОТУ В ПЕТРОГРАДІ

"ЗАПОВІТИ ІЛЛІЧА"

"Допустимо и возможно, что погибнет и 90% населения..."

"После свержения самодержавия борьба не прекратится, а обострится". Ленин В.И. Полное собрание сочинений, 5-е изд., М.: ИПЛ, 1967-1975, т. 10, с. 126. (Далі – ПСС).

"Я всегда, как известно, был сторонником "осадного положения" и "ежовых рукавиц". ПСС, т.10, с. 166.

"Интеллигенцию всегда нужно держать в ежовых рукавицах". ПСС, т. 10, с. 167.

"Решительно никакого принципиального противоречия между советским демократизмом и применением диктаторской власти отдельных лиц нет". ПСС, т. 36, с. 199.

"Но как может быть обеспечено строжайшее единство воли? Подчинением тысяч воле одного". ПСС, т. 36, с. 200.

"Мы будем беспощадны как к нашим врагам, так и по отношению ко всем колеблющимся и вредным элементам из нашей собственной среды". ПСС, т. 36, с.236.

"Дисциплина и дисциплина (вплоть до драконовских мер)". ПСС, т. 36, с. 539.

"...каждый, кто укрывает лишний пуд хлеба, каждый, кто лишает государство пуда топлива, является величайшим преступником". ПСС, т. 36, с. 363.

"Предприятия или деревенские общины, которые не поддаются никаким призывам.., будут выдвигаться на "черную доску" либо будут переводиться в разряд штрафных предприятий, которые подлежат закрытию и участники которых должны быть переданы народному суду". ПСС, т. 36, с.

"Беспощадная война против кулаков! Смерть им! Ненависть и презрение к защищающим их партиям". ПСС, т. 37, с. 40–41.

"Диктатура есть власть, непосредственно опирающаяся на насилие, не связанная никакими законами". ПСС, т. 37, с. 245.

"Мы ведем классовую борьбу, и наша цель – уничтожение классов. Пока остаются рабочие и крестьяне, до тех пор социализм остается неосуществимым". ПСС, т. 37, с. 306.

"Потерять Украину – потерять голову!"

"Прошу принять экстренные меры, чтобы дать немедленно в распоряжение тов. Тер-Арутюнянца 2.000 матросов для военных действий против буржуазной Рады". ПСС, т 50, с. 31. (15.1. 1918)

"Теперь с завоеванием Украины... наша сила крепнет. Теперь у нас есть возможность получить топливо из Донецкого бассейна, есть источники хлеба и продовольствия... На Украине имеются громадные запасы, излишки хлеба, их трудно взять сразу – там до сих пор партизанщина... Мы должны не менее трех тысяч рабочих железнодорожников, частью крестьян из северной голодной России, двинуть на Украину". ПСС, т. 38, с. 300–305.

"Киев, Полтава, Харьков взяты и наше продвижение к Донецкому бассейну, источнику угля, происходит с громадной быстротой". (19.12. 1917). ПСС, т.40. с. 29.

"Чем больше мы завоевываем Украину, Кубань и Сибирь с их крестьянским населением, тем труднее становится задача, тем тяжелее идет машина...". ПСС, т.40, с. 251.

"Социализм есть уничтожение классов, диктатура пролетариата сделала для этого уничтожения все, что смогла". ПСС, т. 39, с. 279.

"Пензенскому Губисполкому:

Необходимо организовать усиленную охрану из отборно надежных людей, провести беспощадный массовый террор против кулаков, попов и белогвардейцев; сомнительных запереть в концентрационный лагерь вне города". ПСС, т. 40, с.143.

"Диктаторская власть и единоличие не противоречат социалистическому демократизму". ПСС, т. 40, с. 301.

"Революция развивается в ходе самой борьбы. И после свержения капиталистов борьба не прекращается". ПСС, т. 40, с. 302.

"И тут нет совпадения интересов пролетариата и крестьян. Тут наступает трудный период борьбы – борьбы с крестьянством". ПСС, т. 40, с. 306.

"Нужно больше дисциплины, больше единоличия и больше диктатуры". ПСС, т. 40, с. 312.

"Волю класса иногда осуществляет диктатор, который иногда более сделает и часто необходим". ПСС, т.40, т. 272.

"Берите 1918 год, где не было этих споров и где я уже тогда указывал на необходимость единоличия, необходимость признания диктаторских полномочий одного лица с точки зрения проведения советской идеи". ПСС, т. 40. с. 308.

"Про эти расстрелы мы открыто говорили, что насилия не прячем. Вот в чем выражается единство воли. Теперь задача – попробовать применить к промышленности и земледелию это единство воли. Это не только лозунг. Над этим надо подумать, поразмышлять". ПСС, т. 40, с. 308.

"Крестьяне – собственники, и с ними приходится бороться". ПСС, т. 40, с. 509.

"Победить крупную централизованную буржуазию в тысячу раз легче, чем победить миллионы и миллионы мелких хозяйчиков...". ПСС, т. 41, с. 28.

"Мелкие собственники – это наши противники. Мелкособственническая стихия – самый опасный наш враг". ПСС, т. 43, 193 (1921 г.).

"Поместить полтора миллиона армии на Украине, чтобы они помогали усилению продработы, будучи сугубо заинтересованы в ней, особо ясно сознавая и чувствуя несправедливость обжорства богатых крестьян на Украине". ПСС, т. 44, с. 67.

"Ввиду крайне тяжелого продовольственного положения Центра полагаю три четверти неиспользованного продовольственного фонда Украины взять сюда, а четверть оставить городам и рабочим Украины". ПСС, т.44, с. 80.

"Учить палкой, железной дисциплиной, серьезно". ПСС, т. 44, с. 475.

"...всякая религиозная идея, всякая идея о всяком боженьке, всякое кокетничанье даже с боженькой есть невыразимейшая мерзость...". ПСС, т. 48, с. 226–227.

"Без ВЧК и других подобных карательных репрессивных органов советская власть существовать не может".

"Надо расширить применение расстрелов. Без этого построить социализм невозможно".

"Временно советую назначить своих начальников и расстреливать заговорщиков и колеблющихся, никого не спрашивая и не допуская идиотской волокиты". ПСС, т. 50, с. 165.

"Образец надо дать. Повесить (непременно повесить, дабы народ видел) не менее 100 заведомых кулаков, богатеев, кровопийц. Отнять у них весь хлеб. Назначить заложников, согласно вчерашней телеграмме. Сделать так, чтобы на сотни верст народ видел, трепетал, знал, кричал... Найдите людей потверже". (Из телеграммы Евгении Бош, Кураєву и Микину).

"Допустимо и возможно, что погибнет и 90% населения, чтобы оставшимся в живых 10% удалось дожить до всемирной революции и до социализма".

"Изъятие ценностей, в особенности самых богатых лавр, монастырей и церквей, должно быть произведено с беспощадной решительностью, безусловно ни перед чем не останавливаясь и в самый кратчайший срок".

"Чем большее число представителей реакционной буржуазии и реакционного духовенства удастся нам по этому поводу расстрелять, тем лучше". (Март 1922 г.)

"Для нас не представляется безусловной необходимостью, чтобы регистрировать всех представителей трудового народа, чтобы уследить за их запасами денежных знаков или за их потреблением, потому что условия жизни обрекают громадное большинство на необходимость трудиться и на невозможность скопить какие бы то ни было запасы, кроме самых скудных".

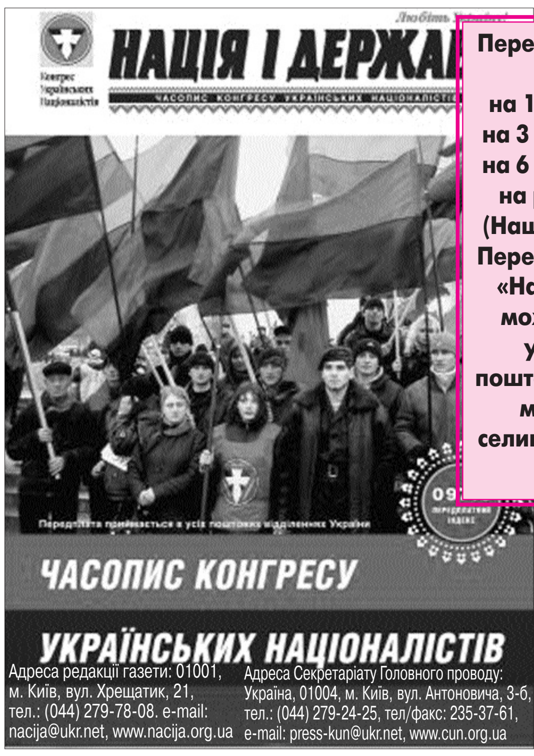
"Хлебная монополия, хлебная карточка, всеобщая трудовая повинность в руках государства, в руках полновластных советов является самым могучим средством учета и контроля, и принуждения к труду, посильнее законов Конвента и его гильотины... Потому что распределяя его (продовольствие), мы будем господствовать над всеми областями труда".

"Вся русская интеллигенция – это не мозг нации, а просто говно".

Склали Василь ОВСІЄНКО
і Микола СЯДРИСТИЙ

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету «Нація і держава» на 2010-й рік.

Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 5,01 грн.;
на 3 міс. – 15,03 грн.;
на 6 міс. – 30,06 грн.;
на рік – 60,12 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету «Нація і держава» можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9